

Ohře 3. – 9. července 2004

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Helča ml., Tomáš F., Jitka a Pavel F.

Motto: „Una cerveza, mas disparado.“ - „Jedno pivo, ale bleskem.“

Sobota 3. července 2004 (Praha – Královské Poříčí): Po několika letech, kdy byl počet účastníků na vodách značně vysoký, se letos Velká voda stala tak trochu rodinnou dovolenou. Přes četné přísliby účasti se nás nakonec na startu sjíždění Ohře sešlo včetně dětí pouhých dvanáct a to ještě Jitka a Pavel F., kteří jen přivezli Tomáše i s výbavou na místo, druhý den odjeli. Měli jsme proto trochu obavy, zda si po dvou či třech dnech budeme mít co večer v hospodě povídat, ale ukázaly se jako naprosto liché. Největším dílem k tomu asi přispěl fenomén této vody jménem Bačkory. Ale o tom až dále.

Jedinou komplikací úvodu celé akce se nakonec ukázala doprava. Rozkopanou Prahou jsme sice projeli celkem bez potíží, ale pak začaly problémy. Benešiči volící z Chaber „severní“ cestu se nějak zamotali a pak kroužili asi 1,5 hodiny kolem Loun. Navíc jim ve finále uletěly z kánoí na střeše auta karimatky, které už pak z nepochopitelných důvodů nenašli. Jestli je za krátkou dobu, než se vrátili na místo ztráty, někdo sebral, to již zůstane záhadou. Museli si tedy cestou koupit v obchodě nové. Kubíni pro změnu byli donuceni vázat loď na střechu auta napodruhé, když se jim během jízdy na dálnici uvolnily.

Zatímco Benešiči dorazili do kempu U Barona v Královském Poříčí odpoledne, ostatní je následovali až večer kolem osmé hodiny. Toto místo jsme zvolili záměrně. Vždy jsme totiž začínali již v Tršnici za Chebem, ale do Klášterce jsme dorazili málokdy. Od posunutého startu jsme si slibovali jednak to, že tentokrát až do Klášterce dojedeme a také, že se vyhneme hlavnímu náporu početné vodácké veřejnosti. Navíc jsme překonali smrdutý úsek kolem elektrárny Tisová a průjezd nevábým Sokolovem. Jenže do Klášterce jsme stejně nakonec nedorazili a také davy vodáků nás neminuly. Stejně jsme to ale nakonec hodnotili jako správné rozhodnutí.

Tábořiště v Královském Poříčí se od minulé návštěvy dost změnilo. Především přibyl protipovodňový násep, což zmenšilo plochu pro stanování. Vilda naštěstí zabral menší plácek, kam jsme vtěsnali své stany. Poté se Fučící, Helča ml. a Kája vydali do šílené hospody s naprosto neschopnou obsluhou, což v nich zanechalo nedobré vzpomínky.

Ostatní si udělali mnohem příjemnější večer, když se posadili kolem svíčky umístěné na barelu mezi stany. Pavel zmožený celonočním flámem v předchozím dnu asi hodinu rozdmýchával skládací gril a již si zoufal, že nebude moci ogrilovat přichystaná masíčka. Polil totiž dřevěné uhlí olejem, aby lépe hořelo, ale dosáhl pravého opaku. Nakonec bylo ale jeho úsilí odměněno úspěchem v podobě výtečných šřavnatých krkovic. To již ale dorazili i návštěvníci hospody. Popíjelo se vínečko, rybízový Jelzin, Bacardi „limonády“ či rum a příjemně se povídalo. Pouze Věra se ve finále svalila ze sedu na zem a zlila se svým červeným vínem...

Neděle 4. července 2004 (Královské Poříčí – Locket; 9,2 km): Po snídani a sbalení stanů a bagáže přešli řidiči a Tomáš auty do Lokte, aby zde vybudovali nové tábořiště. Kemp byl ale již v tuto chvíli dost nacpaný, takže správce každé přijíždějící skupince tvrdil: „Už vás nemám kam dát, snad jediné támhle... a na parkování maximálně jedno auto,“ ale nakonec vždy něco

„vykopal“. Po postavení stanů jsme se vrátili autem Fučíků, kteří pak odjeli pryč (bez Tomáše se zapůjčeným kajakem, který s námi zůstal). Celá rodina předtím dlouze zkoumala, jak se do toho kajaku sedá a jak se nasazuje špricka. Stejně jsme ale později zjistili, že ji má obráceně. Kolem druhé hodiny jsme se za slunného a teplého počasí vydali na pohodovou plavbu. Jen jsme měli obavy, jak to zvládnou děti, zejména Pája na porculánu. Po dvaceti metrech jízdy se našťestí ukázalo, že vše bude v pohodě.

Na oběd, na nějž nás vyhnaly prázdné žaludky a nápis u řeky „Teplá jídla po celý den“, jsme se zastavili ve Starém Sedlu. Při cestě do několik set metrů vzdálené [hospody](#) se nám podařilo předstihnout početnou skupinu vodáků z nějaké cestovky. Díky tomu jsme zabrali poslední volná místa u stolů. Dostali jsme pití, ale pak se lokál naplnil frontou dorazivších vodáků, mezi nimiž jsme potkali své známé Vávrovi (Vláďu a Stáňu s dětmi a tátou Standou). Než je jediný hospodský stačil odbavit, uplynula půlhodina. Pak jsme si konečně objednali jídla a brzy i dostali objednané řízky, výpečky či guláš. Natálka pak vylila na Věru limonádu a ta si jen nahlas posteskla, že je jí asi souzeno být během této vody každý den polita nějakým nápojem.

Po obědě jsme pokračovali lesnatým úsekem k Lokti. Čekaly nás přitom tři jezy. První z nich, nevysoký kamenný stupeň, jsme spluli v pohodě jazykem. U [druhého](#), dva metry vysokého jezu postávala fronta borců, kteří nevěřili, že nemusí konikovat levotočivou retardéru s množstvím schůdků. Byť se jednalo o vodní cestu pro ryby se zákazem průjezdu (z bezpečnostních důvodů), zadáci: Vilda 2x, Helča ml., Pavel a Tomáš ji zdolali. [Třetí jez](#) se stahoval po spádové desce u pravého břehu.

O něco později jsme již dopluli do nacpaného tábořiště, kde byla k postavení stanů využita i ta nejposlednější skulina včetně nevábnych prostor za smrdutými záchodky. Jen před našimi stany byl prostorný plac, kam měla dorazit nějaká větší skupinka. Jenže nedojela, a tak si zde pak děti hrály fotbal! My měli díky tomu spoustu místa na pohodlné posezení před stany.

Promluvili jsme zde i s Vávrovými. Tábořil tu také Karel S. s vodáckým putovním táborem. Večer jsme si udělali večeri. Pavel opět rozdýchal gril, tentokrát již rychle, a opekl na něm klobásky a buřtíky. Přitom začalo poprchávat, a tak jsme se přesunuli do bufýtku a dali asi dvě piva, když jsme na ně museli vystát dvacetiminutovou frontu u okénka. Zde jsme při čtení nabídky zjistili, že výběr míchaných nápojů se v tomto bufýtku během posledních let asi vůbec nezměnil, neb v nabídce stále figurovaly názvy jako Hovno, Znásilněná Sněhurka, Píchlé lehátko, Vodákova smrt a mnoho dalších podobných. Poměrně brzy jsme se pak odebrali spát.

Pondělí 5. července 2004 (Loket – Doubí; cca 8,9 km): Ráno nás probudilo správcovo volání na kemp: „Majitelé vozů se značkou ... a ... necht' si je dojdou přeparkovat, jinak budou odtaženy!“ Pak to po chvilce opakoval a pak ještě asi dvakrát, aniž by někdo zareagoval. Jen z jednoho stanu se ospale ozvalo: „Zkuste to bez drátu, milý Marconi!“

Později jsme dali snídani, přičemž jsme asi hodinu zaháněli děti, aby nešláply do psiho megahovna, které jeden z četných nevychovaných psů zanechal na plácku mezi stany. Nikdo z páníčků se k němu tradičně nehlásil, a tak ho nakonec uklidila Helča.

Dnes nás čekala plavba do Karlových varů, kde jsme nevěděli o žádné možnosti noclehu, a proto jsme se rozhodli tam někde nechat po doplutí lodě a vrátit se zpět do Lokte autobusem nebo vlakem. Nemuseli jsme tedy bořit tábořiště a tudíž jsme vypluli časně - asi ve dvanáct. Při příchodu k lodím zaparkovaným až u konce tábořiště náhle Vilda k našemu pobavení zvolal: „Máme v lodi hovno nebo žábu ... fuj, je to žába!“ Pak jí složitě vyklepával, jenže byla tak přežraná pavouky z kánoe, že se ani nehnula...

Pluli jsme nádhernou krajinou Slavkovského lesa a Svatošských skal, slunili se, popíjeli při srážkách Hu-Hu a bylo nám moc dobře. Pobavil nás také Tomáš, když se cvakl na

absolutním voleji. Natálka to okomentovala: „Ještě, že se necvakl,“ což za chvíli pooppravila: „Ještě, že to přežil.“ Také Tomášova odpověď na dotaz: „Vypadl jsi dobře?“ „Jo, dobře, jen jsem nemohl vyndat nohu,“ se zařadila mezi slovní perly.

Na oběd jsme se stavili v zahrádce v nóbl restaurantu ve Svatošských skalách. Dali jsme si ale jen na zaplácnutí polévku (slepičí vývar a francouzskou cibulačku) a pár Samsonů.

Poté jsme se zastávkou na vykoupání u jednoho z ostrůvků v toku Ohře v poklidu dopluli na předměstí Karlových Varů, kde jsme na pravém břehu objevili táboření na hřišti TJ Doubí. Lodě jsme nechali u řeky, zamkli je řetězem, převlékli se a přezuli a zašli na papání do [bufýtku](#) u tábořiště. Pojedli jsme velmi chutné kuřátko s hranolkami, karbanátek či párek. Mezitím začalo pršet, ale než jsme dojedli, zase vysvitlo slunce, a tak jsme v pohodě autobusem MHD přešli do centra [Karlových Varů](#) k Tržnici a pěší procházkou došli kolem kolonády až ke vřidlu. Děti zde nevynechaly jedinou možnost ochutnávky z četných nechutných pramenů. Po každém napití se z plastových kelímků ale udělaly: „Brrr.“ Helča naopak horké vody využila k pořádnému vymytí lahvíček na pití pro Páju. Bylo již dost pozdě, a tak jsme se dlouhou cestou nejprve vrátili a dále vystoupali k Hornímu nádraží, jenomže poslední spoj (respektive přípoj) jsme již promeškali. V půl deváté večer jsme vyrazili vlakem alespoň do Nového Sedla, odkud jsme v devět večer vyšli na asi pět kilometrů dlouhou cestu pěšky do Lokte. Helče s Pavlem a Pájou, kteří zaostali za ostatními, protože se Pája po celodenní únavě poblila, se podařilo stopnout auto a ochotný řidič je pak dovezl až k tábořišti. Pavel pak sjel ještě pro ostatní, kteří již ale mezitím urazili přes polovinu cesty.

Večer jsme se přesunuli do bufýtku, kde Helča ml. zabrala část stolu, kam jsme se vtěsnali a i Kája si konečně s Tomášem zahrál Scrable - jednu z her, kterých z domova valil několik. Začali jsme popíjet pivíčka a poslouchat výtečně hrající kapelu [Bačkory](#). Zde je na místě se u této skupiny důkladně pozastavit, zejména proto, že naše cesty po Ohři se zde nejen protnulý, ale přímo spojily a Bačkory nám pak hrály každý další večer. Skupina byla tvořena četnými hudebníky a byla vybavena pestrou směsicí nástrojů. Rytmus udávaly basa a bicí, ríz přinášela elektrická kytara, a ty doplňovalo asi šest akustických kytar včetně dvanáctky. Zazněla i foukací harmonika a snad i jiné nástroje. Hudebníci, kteří jezdí na vodu již asi dvacet let, pokaždé v nějakém tématickém převleku, si tentokrát zvolili Mexiko. A k němu patří ponča, sombrero, tequila a banditi. S cedulí „Vstupné dobrovolné - peníze nebo život“ a truhlicí na příspěvky obešly Bačkory (Las Babuchas) lokál a všechny sponzory orazítkovaly a olepily samolepkami. Zejména u příslušnic něžného pohlaví si přitom daly záležet, aby samolepky přilepené na prsou se náhodou neodlepily.

Hrály ale skvěle a jejich repertoár byl úžasný. Prolínal se různými časovými obdobími a různými žánry: rockem, popem, folkem, country...

Odpadli jsme někdy před druhou, pouze Vilda s Helčou ml. vydrželi asi do pěti. Pochopitelně, že jejich cesta z hospody se díky tomu neobešla bez několika pádů na zem. Vildovi navíc někdo vyčadil peněženku s asi čtyřmi stovkami, což zjistil k svému velkému překvapení až druhý den.

Úterý 6. července 2004 (Doubí – Dalovice; cca 7,9 km): Ráno po snídani, zrovna, když jsme balili, se spustil výživný déšť trvající asi hodinu, po němž se našťěstí udělalo opět nádherně. Přečkali jsme jej ve stanu, ale díky tomu se pozdržel náš odjezd z Lokte.

Přešli jsme k lodím do Doubí a Vilda, Pavel a Helča pak pokračovali postavit tábořiště na Hubertus. Jenomže zde zjistili, že tábořit je možné pouze na levém břehu, zatímco silnice vedla po pravém. Museli se tedy vrátit do Doubí a zřídit spaní na zdejším plácku u hřiště, který byl ale na druhou stranu příjemný a po masakrech v Královském Poříčí a Lokti i málo obsazený, takřka rodinný.

Helča s Pájou poté odjely do nedalekého Horního Slavkova na návštěvu za babičkou. Kajak jsme tedy nechali v tábořišti a Tomáš zaujal místo háčka u Helči ml.

Průjezd Karlovými Vary byl poměrně pohodový. Bylo teplo, i když chvílemi pofukoval vánek. Různě jsme se tedy spojovali do soulodí a popíjeli červené víno či stříkačku. Kája krmil zbytky chleba kachny a labutě, z čehož pak měla Helča ml. šok, když se jich kolem nás shluklo asi padesát.

Vilda se marně snažil Štěpánovi vysvětlit, že by měl pádlovat na opačné straně než on, a vůbec se mu slovy: „Štěpáne, nechtěl bys zkusit pádlovat?“ snažil naznačit, aby mu pomohl, ale marně. Později nás pobavil ještě svým prohlášením: „Tamhle jede nějaká holka nahoře bez!“ Byl to ale jen do půli těla vysvlečený dlouhovlasý Tomáš, kterého zezadu bylo opravdu těžko rozpoznat. Také Štěpán zabodoval, když spatříc u břehu kus polystyrénu jej označil jako labuť.

Nebezpečný jez [Tuhnice](#) jsme přenesli po levém břehu, zatímco [U Solivárny](#) si sjeli zadáci po spádové desce. Taktéž jsme v pohodě zdolali několik stupínků.

Plavbu jsme ukončili na samém konci Karlových Varů, kousek před vyústěním Dalovického potoka. Po převlečení a svázání a uzamčení lodí řetězem jsme se vydali hledat zastávku MHD, kterou jsme objevili záhy nedaleko odtud a navíc po chvilce jel autobus, jímž jsme se dopravili do centra k Tržnici. Zde jsme zaskočili na večeři do blízkého bufetu. Bohatě popsaná tabule s nabídkou jídel v nás vzbudila velká očekávání, ale nakonec zde stejně měli tradičně jen několik druhů smaženin s hranolkami. Sice za slušné ceny, ale porce zrovna neodpovídaly našemu hladu.

Později jsme přešli autobusem MHD do Doubí, kde již byla po návratu z Horního Slavkova i Helča s Pájou.

Po doražení se houskami se šunkou a zeleninou jsme se přesunuli do přílehlého zahradního bufetu. Vše vypadalo na sanitární večer. Byli jsme unaveni, večer a noc byly obzvláště chladivé a po prvním pivu, jež nás doslova hybernovalo, a uložení dětí jsme pomalu začínali myslet na to, že i my dáme přednost spánku.

U vedlejšího stolu si preludoval jeden kytarista tesklivé trampské písně a my byli tak ospalí... O oživení se postaraly, jak jinak, Bačkory, které začaly další ze série svých neskutečných koncertů. To již zde z nás ale zbyli jen obě Helči a Vilda. Později k ránu zůstala jen Helča ml., kterou zbylé Bačkory spolu s vrchní „odvlekly“ do jakéhosi non-stop baru, kde pak společně pařili ještě dopoledne.

Středa 7. července 2004 (Dalovice – Radošov; cca 15,3 km): Dopoledne jsme se v klidu nasnídali a začali balit. Helča ml. se objevila až asi v půl dvanácté, když už jsme měli téměř naložená auta. Helča jí ale odmítla vpustit do lodi, čemuž se ostatně ani moc nebránila a nechala se převézt Pavlem autem do dalšího tábořiště v Radošově. Vilda při přejezdu navázal na Melíškovu řidičsko-navigační prokletí a z Dalovic, kam jsme nejprve dojeli k lodím, si to neomylně zamířil na zcela opačnou stranu někam směrem na Sokolov. Za ním jedoucí Pavel mu sice dával světelné signály a posléze i jasné znamení odbočením nazpět, to ale Vilda bohužel neviděl.

V Radošově bylo překvapivě a příjemně jen minimálně obsazené tábořiště. Pavel začal stavět Tomášův stan (vlastní měl na zahrádce Vildova vozu) přičemž Helenčinu pomoc raději ani nevyžadoval. Ta jí v tu chvíli spící v autě stejně asi nebyla schopna. Zakrátko dorazil i Vilda, který svůj stan postavil v těsné blízkosti vosího hnízda, což ale zjistil až později.

Do Dalovic se až na Helču ml. (malátně uvažující, zda jít spát do stanu, v němž bylo asi 60 °C, nebo ven, kde bylo na sluníčku jen asi 40 °C) vrátili Vildovým autem před druhou hodinou. V hospůdce, kde čekali ostatní, „vařili“ jen studená jídla, a tak jsme zde ani nejedli a rovnou vypluli. Cesta na první významný mezník naší dnešní (nejdelší) plavby, jímž byl asi

čtyři kilometry vzdálený Hubertus, se ale nečekaně protáhla. Foukal poměrně silný protivítr, který neustále stáčel špičky kánoí. Krom Pavla s Kájou ostatní zadáci v podstatě singlovali. Helča totiž vezla Páju, Vilda Natálku se Štěpánem a Věra jela úplně sama. Zejména Věra chvílemi propadala depresi, když se s lodí točila na místě jako vrtule. Helča zase neustále musela obsluhovat Páju, vyžadující si své „pitíto“.

Jinak byla trasa pěkná. Vedla lesnatým úsekem s četnými peřejkami, které ale bohužel díky nízkému stavu vody naši plavbu příliš neurychlovaly. Také Hubertus byla jen taková větší trojitá vlnka, která nám nenadělala sebemenší problémy. Pod peřejkou jsme se zastavili a posvačili, abychom zahnali dostavující se silný hlad.

Sluníčko poměrně slušně svítilo, a tak se po podobných předchozích dnech začaly projevovat i různé spáleniny, nejčastěji ramen.

Po další plavbě, během níž jsme našli vodácký tábor TJ Bohemians, kam jsme měli po naší vodě převést Káju, a kde chtěla Věra opustit svou neposlušnou loď, jsme dopluli do Dubiny. Bylo již kolem šesté, a protože nás čekaly ještě asi čtyři kilometry, ani jsme nezastavili na večeři a pokračovali dále. Začalo jemně poprchávat, ale bylo takové vedro, že se kapky odpařovaly ihned po dopadu na nás a vůbec nás tak nezmáčely.

Skoníkovali jsme při levém břehu jez [Dubina](#) a pak v příjemných i když poměrně suchých peřejkách dopluli do Radošova.

Vilda s Pavlem sjeli pro auto do Dalovic a Helenka s Kájou a Tomášem zatím vyrazili na večeři do zahradní restaurace [U lávky](#) (ve skutečnosti nedaleko silničního mostu přes Ohři). Později za nimi došli i ostatní, krom Helči, jež ukládala spát Páju. Po večeři jí vystřídal Kája, jenž pak statečně držel hlídku před stanem sedíc a poté i klimbajíc na rozkládací sedačce. Při našich občasných kontrolních návštěvách odmítal jít spát s tím, že musí sestřičku hlídat, a statečně mrzl, protože ani nechtěl ve stanu hledat teplejší oblečení, aby jí nevbudil.

K večeři jsme měli opravdu výborná jídla: opět smaženiny, ale i famózní přírodní kuřecí řízek se žampiony, tlačenku nebo bramboráčky. Dojem kazil pouze nedaleký chemický záchodek, který jsme skryti tmou raději nahradili přírodními toaletami.

Pod zastřešeným sezením už ale opět rozjížděly Bačkory další představení, při němž opět zaznívala jedna pecka za druhou, pělo se i tančilo. Dokonce i Usáma (zakrslý Arab, který také sjížděl Ohři) tančil jako břišní tanečnice v harému Bagdádského paši. Stejně tak i dvojice Finů, s nimiž u našeho stolu vedla skupinka intelektuálů duchaplné rozhovory například na téma kolik asi žije lidí v Radošově. Taktéž jsme shlédli představení chrliče a polykače ohně, který patřil k Bačkorám, a ohromil nás 29-ti ohnivými výdechy na jedno napití se „ohnivé vody“.

Postupně jsme odpadávali spát, přičemž nejdéle vydržela celodenním spánkem odpočatá Helča ml. a Tomáš, jehož zřejmě posilnilo několik chodů, které slupl k večeři.

Pavel si při návratu do stanu při pádu na matraci vyšpuntoval kolíček a současně si neskutečně prdl. Poté se nadechl pivního yperitu, který mezitím naplnil stan, a nafoukal ho do matrace. Druhý den pak s vypouštějící se matrací pronásledoval při balení bagáže Káju a strašil ho zadušením.

Čtvrtek 8. července 2004 (Radošov – Jakubov; cca 8,0 km): Od samého rána panovalo neskutečné Palermo. Vilda, Pavel a Tomáš, kteří jeli dopoledne vybudovat ležení do Jakubova, při stavění stanů málem zdechli. Zpět se vrátili Pavlovým autem.

Pouhých osm kilometrů dlouhou plavbu peřejnatým úsekem (byť za podstavu vody) jsme absolvovali v naprosté pohodě, přičemž zásoby Hu-Hu a vína jsme stačili zkonsumovat asi v polovině trasy. A to jsme se již předtím osvěžili i koupeli v řece.

Po cestě jsme zbytky chleba nakrmili kachny a labutě lákajíc je přítom slovy: „Kač, kač, kač, pojd' na pekáč...“. O něco později Helenka během polehávání při srážece pronesla: „Už jsme

zase u tý labutě,“ jenže to byl opět polystyrén. Kája s Pavlem si zase pro změnu neustále prozpěvovali: „Náš život je ve hvězdách,“ čímž jí psychicky drtili.

Na oběd jsme zastavili v hospodě [U Lípy](#) ve Velichově, kde jsme pojedli dva chody skvělých domácích tlačenek, párků a klobás. Vilda si přitom hlady ukousl špičku jazyka. Jako po celý týden jsme jídlo zalili vychlazeným pivíčkem. Jinde měli obvykle Gambrinus, zde točili Chodovar 11.

Bylo opravdu velké dusno, ještě že jsme byli na řece, kde bylo příjemně.

V podvečer jsme dopluli do tábořiště Vojkovice, kde jsme vrátili do půjčovny Dronte Tomášův kajak, a pak pokračovali o kilometr dále do Jakubova. Zde se na pravém břehu na ostrůvku mezi Ohří a náhonem rozprostíralo menší tábořiště u mlýna, v němž byla hospoda s příznačným názvem „[Ve Mlýně](#)“. Když jsme dovnitř později dorazili, bylo zcela plno, přesto jsme urvali několik míst. Další vytvořil podobně jako předtím v Lokti Pavel rozložením donesené skládací sedačky.

To se již ale venku začaly honit temné bouřkové mraky, zvedl se silný vítr a začalo poprchávat. V okamžiku, kdy Bačkory spustili první písně, vypuklo venku skutečné Peklo! Stovky blesků prosvěcovaly inkoustově černou oblohu. Proudny vody z přívalových dešťů zaplavovaly okolí a orkán začal drtit svou neskutečnou silou vše, co mu stálo v cestě. Hromy jen ztěžší přehlušily praskot lámajících se stromů. Statné kmeny, jako by to byly jen třísky, se lámaly a padaly tam, kam je odvál ničivý vítr: mezi lodě na břehu, na silnici, do řeky či do mlýnského náhonu. Jedna z větví smetla Tomáškův stan, druhá přerazila tyčku u stanu Kubínu, v němž v tu chvíli byla Helča s Pájou. V okamžiku na ně spadlo plátno, a tak Helča rychle popadla Páju a prchla s ní do hospody, stejně jako desítky dalších vyděšených dětí z tábora a vodáků. Páju dala na hlídání Helence a s Pavlem pak běželi zachránit spaní. Zadní zřícenou část stanu držela Helča na zbylé půlce tyčky, ačkoliv s ní poryvy větru mohutně cloumaly.

„Tak teď do mě praští blesk a je konec,“ uvažovala celou dobu, co držela v ruce zlomenou hliníkovou tyčku. Pavel mezitím sháněl po okolí něco, čím by bylo možné tyčku prasklou ve spojnici vyspravit. Klacíky se k tomu evidentně nehodily, a tak nakonec posloužilo pádlo podložené do potřebné výšky ešusem. Již předtím přenesl Tomáš svůj a Kájův spacák ze zbořeného stanu k nim, dříve než se stačily namočit.

Pavel také odsunul vichrem odvátné kánoe dál od řeky, která stoupla nejméně o půl metru a s hrozivým hukotem se rychle valila korytem.

Dobré bylo to, že ihned po bouřce se objevili dobrovolní hasiči, kteří motorovými pilami řezali stromy padlé přes silnici a železnici a obnovovali jejich průjezdnost.

V kempu bylo v tu chvíli ale lehlých stanů více a mnohé další byly alespoň vyplavené. V tábořišti ve Vojkovicích, kde mj. tábořil i Karel s táborem, jak jsme se později dozvěděli, to ale bylo ještě horší. Vzduchem létaly stany, přístřešky nebo rafty. Jedno dítě skončilo s otřesem mozku a tábor musel být evakuován do školy v Kyselce a i ukončen o den dříve.

Asi po hodině bouře utichla (nejhorší část byla asi kratší, to ale nikdo neměl čas měřit) a už jen poprchávalo. Přichystali jsme spaní v provizorně vyspraveném stanu, kam naštěstí během doby, kdy byl z části padlý, nateklo jen minimum vody.

Večer ve mlýně ale pokračoval. Bačkory hrály, jako by tím chtěli vzdorovat nezkrotnému živlu. Vypadl sice proud, ale později byla obnovena jeho dodávka, což Bačkory odměnili zahráním Elektrického valčíku. Jenže po první sloce byla zase tma a pak s krátkými okamžiky světla ještě nějakou dobu. Také moc nefungovala obsluha, a tak jsme si k Helenkou trpělivě vystánému a donesenému pivu přinesli i vlastní zásoby Hu-Hu a dobrot.

Ti, kdo v hospodě ale zbyli, se zapojili do této pařby, při níž se opět řvalo (zpívalo), tančilo na zemi i na lavicích (vrchní nás neustále napomínala, abychom jí neshodili starobylé hodiny) a bylo to celé neskutečně bezprostřední. Skvělým výkonem se prezentoval i Kulka z Kyjova,

jenž svým Milionářem za hudebního doprovodu Bačkor zastínil nejen je samotné, ale troufám si tvrdit, že i samotného Jarka Nohavicu.

Ten večer se prostě z naprosté apokalypsy přeměnil v úžasnou a nezapomenutelnou událost.

Pátek 9. července 2004 (Jakubov – Praha): Ráno nám poskytlo hrůzný pohled na okolí řeky. Zkalený rozvodněný tok unášel četné stromy a větve, desítky stromů v okolí byly zpřelámány či vyvráceny. Mnohé z nich byly napadány mezi či na lodě. Naše kánoe naštěstí o několik sáhů unikly katastrofě. Kyblíky jedněch vodáků vydržely i pád statného stromu, hůře však dopadly černé archaické sovětské laminátky Bačkor. Dvě byly zcela zničené, a byly proto majiteli ponechány u tábořiště, jedna či dvě další byly zle pochroumány.

I my, stejně jako mnozí ostatní vodáci, jsme se rozhodli ukončit vodu o den dříve, než jsme původně plánovali. Během dopoledne nejprve Vilda s Pavlem sjeli do Radošova pro jeho auto a po obědě jsme postupně sbalili. Helča ml. odjela domů s Karlem, který ji vyzvedl ve Vojkovicích. Káju odvezl Pavel na vodácký tábor pod Hubertusem. Během projíždění úseku mezi Jakubovem a Radošovem sledovali úděsný obraz stovek přelámaných stromů, především podél řeky.

Během odpoledne jsme pak všichni postupně odjeli domů.